

[Poul Nielson]

heder. Det er et synspunkt, som vi fra socialdemokratiet naturligvis helt kan tilslutte os.

Jeg skal lige nævne, at det ved gennemførelsen af den nuværende ordning blev anført som formål for den offentlige repræsentation i disse bestyrelser, at det skulle medvirke til, at almindelige samfundsmæssige interesser og hensyn holdes for øje i pengeinstitutternes virksomhed, samt til at fremme de af lovgivningsmagten formulerede erhvervspolitiske målsætninger. Endvidere tilsigtes at styrke efterlevelsen af den af samfundet gennem Nationalbanken fastlagte pengepolitik. Det er vores indtryk af den ordning, der har virket siden da, at dette formål også er blevet efterlevet, og derfor kan vi altså ikke på nogen måde medvirke til eller anbefale eller i øvrigt sige noget som helst positivt om det forslag, der her er blevet fremsat af fremskridtspartiet og retsforbundet.

For at der ikke skal være nogen misforståelse med hensyn til socialdemokratiets principielle holdning til, hvor det er, vi egentlig skulle henad, hvis vi skulle diskutere ændringer i ordningen, skal jeg citere, at vi i vores principprogram om disse institutioner på kreditområdet siger, at de må omdannes til selvejende institutioner, hvor samfundsrepræsentanter udgør flertallet i de ledende organer.

På denne baggrund kan det heller ikke overraske, at vi vil være modstandere af gennemførelsen af fremskridtspartiets og retsforbundets forslag, der går ud på at ophæve samfundsrepræsentationen.

Lawaetz (FP):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. H. C. Hansen, vil senere komme ind på lovforslaget, så jeg vil indskrænke mig til nogle principielle betragtninger.

Når fremskridtspartiet fremkommer med et lovforslag eller støtter et forslag fra andre, ligger der altid et bestemt motiv bagved, nemlig den gennemgående motivering at gøre alt så enkelt, så sundt og så rentabelt som muligt. Det gælder selvfølgelig først og fremmest økonomi og erhvervsliv. Vi vil undgå enhver form for bureaukrati, enhver overflødig indblanding fra det offentlige. Vi ønsker et på alle måder erhvervsvenligt samfund. Det betyder bl. a., at man må have fuld tillid til erhvervslivets dygtige folk.

Det er vel blandt mange andre vanskeligheder et af tidens problemer, at erhvervslivets image i befolkningen ikke er godt nok. Vi vil gerne medvirke til at forbedre dette forhold, medvirke til at fjerne den i mange forhold og fra visse sider indgroede mistillid, der udtrykkes ved beskyldninger mod erhvervslivet for kun at interessere sig for profit. Det er i øvrigt et utiltalende ord, medmindre det er et af de mange fremmedord, vi har indført, i dette tilfælde fra England. Det danske ord er »overskud« eller »fortjeneste«. I banker og sparekasser drejer det sig som i al anden forretning om det bedst mulige resultat til gavn for kunderne, som i dette tilfælde i høj grad er det erhvervsliv, vi skal støtte. I en bank- eller sparekassebestyrelse vælger man absolut de folk, man har tillid til. Man vælger de dygtigste og dem med et passende lokalkendskab.

Når vi er imod et af handelsministeren udpeget tvangsindlagt medlem i bestyrelserne og ønsker loven ændret, er det bl. a., fordi vi betragter lovbestemmelsen som en slags mistillidsvotum til den frit valgte bestyrelse. Det kan naturligvis være en udmærket, fuldt kvalificeret person, men det kan desværre også være en mand, der udelukkende er valgt på grund af sit politiske tilhørsforhold, og det er det ofte. At vedkommende ofte placeres som belønning for et eller andet, en handel i porten, gør det ikke bedre.

Tro ikke hermed, at jeg vil give udtryk for, at fremskridtspartiet ikke har de 15 pct. af disse gode hverv, som vi politisk kunne tilkomme, sådan klemmer fodtøjet ikke, og selv om fremskridtsfolk har en hundrede procent erhvervsvenlig indstilling, påstår jeg ikke, at de kunne gøre det bedre end dem, der sidder der i forvejen. Jeg vil heller ikke i denne forbindelse pege på det for tiden stærkt benyttede, og ikke helt uden grund, ord »bengnaveri«, for det drejer sig i de store pengeinstitutter kun om håndører.

Vi er ganske enkelt imod denne overflødig indblanding fra det offentlige, et led i tendensen til at blande sig i alt, til at kontrollere alt. Konkurrencen på det frie pengemarked, de mange dygtige fagfolk, de frit valgte bestyrelser og et effektivt arbejdende banktilsyn er for os garanti nok. Den offentligt indsatte repræsentant er overflødig, kan i visse tilfælde være som en hund i et spil kegler, kan virke som en slags censor over for den øvrige